

Nr 104.

Av herr Jonsson i Haverö, om rätt till efterlevandepension för förre vikarierande folkskolläraren O. M. Lindberg.

Efter väl vitsordad tjänstgöring inom Näs skoldistrikt av Jämtlands län under tiden 1/1 1920—31/7 1937 avgick folkskollärarinnan Gertrud Margareta Magdalena Lindberg ur tjänst och tillerkändes därvid pension enligt då gällande pensionsreglemente. Vid sitt frånfälle år 1944 efterlämnade hon maken Olov Martin Lindberg, som i framställning den 20 juni 1944 till statens pensionsanstalt anhöll om utbekommande av familjepension enligt härför stadgade grunder.

I brev den 4 juli samma år meddelade emellertid pensionsanstalten att avlidna hustruns i livstiden utgående pension prövats enligt bestämmelserna i reglementet för pensionsanstalten den 31 december 1919, vilket reglemente icke inrymde familjepensionsrätt för änkring.

Emellertid finnes i gällande bestämmelser för tillämpning av folkskolans tjänste- och familjepensionsreglementen (kungl. kungörelsen den 18 juli 1942, nr 701) stadgat, att ifrågavarande reglementen i vissa fall och på vissa villkor skola äga tillämpning jämväl å befattningshavare, som avgått ur tjänst under tiden 1 juli 1939—30 juni 1942.

Ehuru dessa tillämpningsbestämmelser icke konstituera någon rätt till efterlevandepension för Lindberg synas dock, med hänsyn till i detta ärende föreliggande särskilda omständigheter, ömmande skäl tala för att Lindberg beredes vederlag för den pensionsrätt, som numera tillkommer en var i hans belägenhet.

Till sådana särskilda omständigheter torde böra hänföras, att Lindberg den 23 november 1920 erhöll anställning såsom predikant hos evangeliska fosterlandsstiftelsen och därvid någon tid uppehöll befattningen såsom missionssekreterare i Östersund. Samtidigt härmed beredde han sig genom studier till tjänstgöring inom svenska kyrkan. Ett flertal rekommendationer och intyg beträffande fallenhet och begåvning utvisar sannolika skäl för att han kunnat påräkna dispens för sådan tjänstgöring.

Under vårterminen 1921 erhöll Lindberg vikariat för småskollärare vid Handsjöns skola i Rätans socken och från höstterminen samma år vikariat för folkskollärare vid Bjärme folkskola, varefter han från vårterminen 1922 i enahanda befattning överflyttades på ett vikariat vid Västerövsjö mindre folkskola i Håsjö socken, vilken tjänstgöring i oavbruten följd uppehölls till och med vårterminen 1925. Under denna sistnämnda tjänstgöring tjänst-

gjorde han även som präst inom församlingen. Jämsides med sin lärarverksamhet fortsatte han sina teologiska studier. Emellertid tillråddes Lindberg av dåvarande folkskolinspektören i området att i stället välja läraryrket, för vilket vederbörande ansåg honom särskilt skickad. Han förespeglades därvid goda utsikter att erhålla dispens för sökande av lärarbefattning vid mindre folkskola, där bristen å lärare var särskilt stor. Lindbergs ansökan om dispens för erhållande av anställning såsom folkskollärare eller lärare vid mindre folkskola vann dock icke vederbörande myndighets bifall, och vid tidpunkten härför hade han jämväl försuttit tiden för erhållande av dispens för tjänstgöring inom svenska kyrkan.

Till ärendet hörande bilagor, innefattande ett stort antal rekommendationer, intyg och skriftväxling, komma att tillhandahållas vederbörande utskott.

Med stöd av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen må finna skäligt att utan hinder av gällande bestämmelser tillerkänna förre vikarierande folkskolläraren Olov Martin Lindberg efterlevandepension till det belopp, vartill han skulle varit berättigad vid prövning av hans år 1944 avlidna hustrus rätt till pension enligt 1942 års pensionsreglemente.

Stockholm den 18 januari 1946.

Lars Jonsson
i Haverö.